

Dobrodružství s krysařem

Kapitán Kid

Nad smutným městem studily
už mlhy podzimní
a vlny řeky špinavý
mi zněly do mejch dní.
Nahoře nebe chystalo
pro srdce první sních.
A krysy, ty se honily
ve žlutejch kalužích.

V tom potkala jsem poutníka
v ulici mrazivý.
Měl klobouk, v ruce píšťalu
a dotk se ruky mý.
"Jsem krysař," přitom usmál se,
"a mnohý dovedu.
Já z tvýho města, jestli chceš,
tu havěť vyvedu."

R: "Tak vem si píšťalu a začni
na ni hrát.
Jdou za tebou ty mlhy, krysy,
noci probděný.
Jdou za tebou. Běž. Doved' je
do řeky studený.
Do řeky studený
a pak se ke mně vrať."

A nebyl večer nebyl déšť
a nespád žádnéj sních,
když my sme spolu chodili
po divnejch ulicích.
Jen vítr ten mi prozradil,
až krysař bude chtít
odvést mě tam, kde končí svět,
já budu muset jít.

Pak najednou se zastavil
a tiše povídal:
"Jsem krysař. Na mě zapomeň.
Já stejně musím dál,"
Pak máv a nebe zešedlo
a začal padat sních.
A krysy ty se honily
v špinavejch závějích.

R: "Dokud se ohlížíš, tak já se
budu smát,
ať neuvidíš moje oči
strachem zamžený.
Vždyť na slzy je vždycky čas
po noci probděný,
až budeš v jinym městě
na píšťalu hrát."